

Arrest

**nr. 53 829 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 augustus 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is toegekomen in het Rijk op 9 februari 2010 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 24 maart 2010 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De kennisgeving gebeurde per brief op datum van 25 maart 2010.

1.3. Verzoekster tekende beroep aan tegen deze beslissing op 12 april 2010.

1.4. Het beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 juli 2010, per arrest met nummer 46 511. De vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan verzoekster.

1.5. Op 24 augustus 2010 kreeg verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten -asielzoeker (bijlage 13 quinquies), als gevolg van de voormelde beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Dit is de thans bestreden beslissing. De beslissing werd betekend op 24 augustus 2010. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te (...), op (in) 16.04.1986 en van nationaliteit te zijn : Servië

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 20 juli 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op. Zo stelt ze dat verzoekster een uitvoeringsmaatregel aanvecht, waarvan de eventuele nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op haar verblijfstoestand. De verwerende partij is van oordeel dat de uitvoerbaarheid van het bestreden bevel behouden blijft en dat het bestuur een herhaald bevel zal afgeven gezien de kennelijk illegale verblijfssituatie van verzoekster.

2.2. De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

2.3. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de Raad op 19 juli 2010 de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2010 tot weigering van het vluchtelingenstatuut ten aanzien van verzoekster heeft bevestigd. Tevens weigerde de Raad verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus in datzelfde arrest. Ingevolge het uitvoerbaar worden van het arrest van de Raad wordt in toepassing van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit op 24

augustus 2010 aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

2.5. De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad op 19 juli 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen door de commissaris-generaal heeft bevestigd en tevens de subsidiaire beschermingsstatus weigerde en dat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft vermits zij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekster betwist dit laatste overigens niet.

Heeft het bestuur een gebonden bevoegdheid, dan zal zijn beslissing met betrekking tot een subjectief recht beperkt blijven tot het erkennen en verklaren dat de in de norm van het objectief recht vermelde voorwaarden vervuld zijn. De gemachtigde kan ingevolge artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit enkel vaststellen of de voorwaarden vervuld zijn. Indien deze vervuld zijn, is het bestuur aldus sowieso gehouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het heeft ter zake immers enkel een gebonden en geen discretionaire bevoegdheid. Daar verzoekster niet betwist dat aan de voorwaarde vermeld in artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, met name *“dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling”* niet zou voldaan zijn en deze voorwaarde ook daadwerkelijk voldaan werd, getuige de beslissingsstukken gevoegd in het administratief dossier, staat niets de correctheid van deze toepassing van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit in de weg.

2.6. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris aldus niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, na te hebben vastgesteld dat verzoekster, daar zij niet als vluchteling is erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekster geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoekster in principe geen belang heeft bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Het beroep is onontvankelijk.

2.7. In de mate dat verzoekster zich wil beroepen op een hogere rechtsnorm en de schending inroept van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), is de Raad gehouden de bestreden beslissing te toetsen aan deze opgeworpen regels van internationaal recht. Een en ander vloeit voort uit de verplichting die rust op de Belgische Staat om de toepassing van regels die voortkomen uit internationale verdragen waarbij zij partij is, te respecteren. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ressorteert hieronder.

2.8. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggesteerd, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

2.9. Ter zake voert verzoekster het volgende betoog: *“Schending van artikel 2 en 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961) Met de beslissing om het grondgebied te verlaten van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 24/08/10, maakt België zich schuldig aan artikel 2 en artikel 3 van het (Europees) Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het artikel 2 bepaalt immers dat iedereen een recht heeft op leven en artikel 3 bepaalt dat er een verbod op folteringen en mensonwaardige behandelingen. De beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft tot gevolg dat verzoekster naar haar thuisland Servië zou worden verstuurd. Verzoekster heeft echter steeds concrete elementen naar voor gebracht waaruit blijkt dat zij wordt geslagen en gefolterd door zijn schoonfamilie in Servië. Deze schoonfamilie verzet zich immers tegen het huwelijk met hun dochter mevrouw (...). Zij was immers voorbestemd om te huwen met iemand anders. Verzoekster is van etnisch Albanese origine en haar vrees is dan ook waarachtig, aangezien Albanië (en dus Albanen ook in Servië) bekend staat als een land waar families aan eigenrecht doen (vgl. bloedwraak). Verzoekster dient dan ook te vrezen voor haar leven en of folteringen. Aangezien het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens directe*

werking heeft in België kan de Raad van Vreemdelingen deze beslissing van de Dienst vreemdelingenbetwisting wel degelijk toetsen aan het EVRM en vernietigen wegens strijdig met dit verdrag. Het eerste en enige middel is derhalve gegrond.

2.10. Verzoekster doet in casu niet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. Bovendien wijst de Raad erop dat zowel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming hebben geweigerd. Dit gebeurde na uitgebreid en diepgaand onderzoek van verzoeksters administratief dossier waaruit haar verhaal blijkt. Bijgevolg hebben ook deze instanties geoordeeld dat verzoeksters vermeende vrees of vrees niet van die aard zijn dat haar terugkeer naar haar land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

2.11. De Raad merkt verder op dat verzoekster in haar verzoekschrift volledig voorbij gaat aan de motivering van de thans bestreden beslissing, en derhalve niet ontkent, noch weerlegt dat zij illegaal op Belgisch grondgebied verblijft. De beslissing wordt inhoudelijk niet aangevochten. Het motief (*“betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”*) staat niet ter discussie. Verzoeksters vermeende problemen in haar thuisland werden reeds onderzocht in het kader van haar asielprocedure. Verzoekster heeft haar problemen derhalve niet aannemelijk kunnen maken, waardoor het ook niet aangetoond is dat de voorliggende beslissing omwille van de motivering gegeven door verzoekster in haar verzoekschrift, een schending zou uitmaken van de genoemde artikelen 2 en 3 van het EVRM.

2.12. Bovendien dient verzoekster, wil zij een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken, minstens haar beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

2.13. Artikel 2 van het EVRM tot slot beschermt het recht op leven. De Raad ziet niet op welke manier de bestreden beslissing verzoekster ‘het recht op leven’ ontzegt. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet dienstig.

Ook hier bij wijze van het middel dat een hogere rechtsnorm behelst doen verzoeksters argumenten geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris en toont verzoekster op deze wijze niet aan dat hij over het wettig vereiste belang beschikt. Het beroep ingesteld door verzoekster is onontvankelijk. Verzoeksters betoog doet derhalve geen afbreuk aan de onder punt 2.3. tot 2.6 gedane vaststelling.

Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC